

vtorek, četrtek in soboto
izhajajo in velja v Mariboru brez pošiljanja na
dom za vsa leta 8 gl. — k.
za pol leta 4 „ — „
za četrt leta 2 „ — „ 20 „

Po pošti:

Za vsa leta 10 gl. — k.
za pol leta 5 „ — „
za četrt leta 2 „ — „ 60 „

Vredniti in opraviti
je na stolnem trgu (Dom-
plate) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznani:
Za navadno dvestopno
vrsto se plačuje
6 kr., če se natisne 1 krat,
5 kr., če se tiska 2 krat,
4 kr., če se tiska 3 krat,
veče pismenke se pla-
čajo po prostoru.

Za vsak tisk je plačat-
elek (štampelj) za 30 k.

Kopirski se ne vračajo
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 134.

V Mariboru 16. novembra 1869.

Tečaj II.

Iz Vranjskega, 8. nov. [Izv. dop.]

Denes so poslali naši rodoljubi g. dru. Zarniku to-le zahvalnico:
„Gromovito slavo in prisrčno zahvalo Vam izrekajo národnjaki Vranjskega
trga in okraja za Vaše neustrašljivo delovanje v ljubljanskem deželnem
zboru. Živela zedinjena Slovenija!“ —

S Tominskega 10. nov. [Izv. dop.]

Bog živi dr. Tonklja in dr. Žigona! Slava! Gromovita slava! naj
Vama doni črez hrib in dol, ker sta najvažnišo tirjatev naših taborov v de-
želnem zboru ponovila. Le škoda, da niso vsi naši poslanci za Vama poteg-
nili! Prokleta nesloga! Prokleta boječnost! K taborom romajoče ljudstvo
ni se balo niti stroškov, niti rogovilcev, niti truda; česa bi se bali njegovi
poslanci? Živela naša neustrašljiva poslanca! Živela zedinjena Slovenija!
Tominski Slovenci.

V Mozirji 12. nov. 1869. [Izv. dop.]

Tisočkrat slava vrlima poslančema dr. Tonklju in Žigonu. Pravica
in resnica naj jima rodite vrednih soboriteljev za zedinjenje Slovencev, od
ktere edino pravične ideje, ako se hočemo vzdržati in rešiti, ne odpademo,
dokler nam Savina do zadnje kaple iz naših gorá ne izteče. — V imenu Slo-
vencev gorenje Savinske doline:

Jože Lipold. Tone Goričar. Janez Štular. Janez Konečnik.

4 fl. 80 kr.

ni ravno sila veliko denarja, posebno v avstrijski veljavi ne, in pa za tistega,
kdor jih premora. Kdor je s posvetnim blagom preobložen, morebiti vsak
dan za neumno kaprico potratí desetkrat toliko okroglega ali štiriogatega
mimona, in pisatelj uvodnih člankov v „Slov. Narodu“ v tej potratí ne bo
iskal povoda tratiti črnih ter svoj in svojih bralcev dragi čas. K večjemu
če bi narodni gospodar, ki je vaje vsak krajcar trikrat obrniti, predno ga
izda, z glavo zmajeval in tarna o gospodarskem propadu. Še tat, ki bi samo
4 fl. 80 kr. ukradel med požarom, povodnjo, v cerkvi ali svojemu gospodarju,
ukradel bi 20 kr. premalo, da bi ga mogel kak državni pravdnik uvrstiti
med one državnonevarne ljudi, med katerimi čisto stoji časnikiški branitelj
človečanskih pravic proti vojaški osebnosti ali uradniški nesposobnosti: med
hudodelce ali zločince. Pa ko bi tu narisani tat tudi segel še po onih 20
krajcarjih in si tako s 5 ukradenimi goldinarji prisvojil pravico povzdigniti
se na ono stališče, na katerem stoji zločinski častnikar, padel bi nevednež le
v roke državnemu pravdniku in „Slov. Nar.“ bi se imel malo brigati zanj.
In vendar imamo o teh 4 fl. 80. kr. spregovoriti resno besedo. Sicer ti gol-
dinariji niso tekli izpod palca kacega bogatina, ampak iz c. k. blagajnice,
ktero zdaj vojaške eksekucije po kmetih zopet nekoliko napolniti skušajo.

Tudi ukradeni niso ti 4 gld. 80 kr., niti jih je lahkomišljeno zapravlil
mlad prevzetnež, ampak odšli so se na zapovelje c. k. predsednika okrožne
sodnije celjske, in je njih sprejem z veljavno pobotnico potrdil mlad človek,
ki jih je „zaslužil.“ Seveda besede „zaslužil“ za zdaj ne moremo še pisati
iz prepričanja, kajti prvič nismo še njegovega dela videli in drugič se nam
zdi, da je prestava našega inkriminiranega članka „Slovenci galgen-
vögel“ s 4 gld. 80 kr. predrago plačana, zlasti če pomislimo, da ima n. pr.
deželni poslanec, ki mora zapustiti vsa svoja lastna opravila, za ves svoj trud
deželi in državi na korist na dan le 4 groše več plače, kakor celjski prestav-
ljavec naših obtoženih člankov. Vsakako moramo konstatirati, da c. k.
okrožna sodnija celjska bolje plačuje prestave, kakor lastniki „Slov. Naroda“
originala. Iz tega samo to sledi, da je laže in hvaležneje služiti „krvavi
sodnji“, kakor pa narodu in „Narodu“. Celjska c. k. okrožna, oziroma tiskovna
sodnija ima torej prestavljavca! dá, ima ga tolmača in optima forma! Tolmača,
ki je tudi prisegel. Na kaj je prisegel, ne vemo. Ako je prisegel, da je
svojemu poslu zmožen, potem je bila prisega ali nepotrebna ali pa krivična.
Kajti kolikor mi vemo, dokazujejo se duševne zmožnosti s spričevali, ne s
prisegami, in do zdaj še nismo videli in vedeli, da bi okrajne sodnije nevarno
konkurenco delale vseučilišnim izpitnim komisijam. Ako pa je prisegel samo
na svoje poštenje, potem je še dolžan ostal dokaz zmožnosti, ktero gre ravno
tako v poštev jemati, kakor poštenost.

C. k. okrajna sodnija celjska ima plačanega, zapriseženega tolmača
Ne za francoski, italijanski ali kitajski jezik, ampak za pravo pravcato slo-
venščino! Človek bi smel misliti, da je vsaka prestava pri celjski sodnji
odveč. Mi vsaj sodimo, da bi morali uradniki okrajne sodnije, ki skoraj iz-
ključljivo sodi Slovence, vsi toliko znati slovenski, da bi vsak sam mogel brati
in umeti obtožen članek. Izgovor, da je razloček med ljudskim govorom in
med časniško pisavo, v tem slučaju ne moremo dopuščati. Okrožna sodnija
celjska je zadnje čase že dvakrat sodila slovenske sestavke v „Gospodarju“
in v „Narodu“, enega tudi obsodila. Pri nobeni teh javnih končnih obravnav
se ni brala slovenskim sestavkom nemška prestava. Kakor znano, sodijo sod-
niki le na podlagi tega, kar se pri končni obravnavi govori ali stori, torej
so v naših slučajih sodili edino na podlagi slovenskih časniških
sestavkov, ktere so morali umeti, ako so hoteli s prepričan-
jem, t. j. sploh soditi. Večina teh sodnikov je še zdaj v Celji. Ravno
tako moramo domnevati, da je g. državni pravdnik pismene slovenščine po-

polnoma zmožen. Kajti on more dostojno tožiti le na podlagi izvirnika, saj
menda tudi on dobro vé, da je vsaka prestava le senca izvirnika, in s tako
senco bi se mogli mi le tedaj sprizajziti, ko bi si mogli misliti, da nas hoče
g. državni pravdnik — le po senci kaznovati. Ko bi tudi hoteli domnevati,
da vsi drugi uradniki celjski ne znajo slovenski, proti kateri domnevi pa gotovo
govoré vse lastnooročno pisane „konduitenliste“, bilo bi vendar z dosedanjim
dokazano, da ko bi tudi — dato non concessio — prestave treba bilo, bi jo
bili lahko napravili g. uradniki pri sodnji sami in ne bilo bi jim treba pre-
stavljavca sposojati si na c. k. gimnaziji, kjer itak nimajo nobenega učitelja,
ki bi bil iz slovenščine izprašan. Tako bi se bila sodnji rešila čast, državi
pa, ki ravno nima toliko odveč novcev, prihranili bi bili 4 gld. 20 kr. Pa kaj
pravimo 4 gld. 20 kr.? — Prihranili bi bili več nego 20 goldinarjev, ktere
so do zdaj kakor dobro vemo plačali za prestavo vseh inkriminiranih člankov
v „Slov. Narodu“. Državni poslanci, ki so votirali proračun pravosodnjega
ministerstva, bodo vedeli, ali so votirali tudi kakovšen denar za slovenske pre-
stavljavce na slovenskih tleh, in morebiti na Dunaji pozvedó, iz ktere blagaj-
nice in „quo titulo“ se je izplačalo omenjenih 10 kron v Celji. V dokaz,
kako se z avstrijskim denarjem ravna, pristavljamo, da je bil članek „Slovenci
galgenvögel“ prestavljen v dunajski „Zukunft“ in da bi bila sodnja tam za
5 krajcarjev in morebiti bolje dobila, kar je morala v Celji plačati s 4 gld.
20 kr. Isto velja tudi o drugem prestavljenem članku: „Kdo na Kranjskem
vlada?“

Stvar ima še eno drugo finančno stran. Ako se bo tožba delala na
podlagi prestave, lahko se primeri kakor se je do zdaj primerjalo držav-
pravdniku v naši in v „Gospodarjevi“ pravdi, da je bila prestava kriva in
drž. pravdnik se je te krive prestave v naši pravdi, smemo reči, držal do
eksesa. Take napake je obtožencu mogoče le pobiti s pomočjo zvedencev,
ker pa v Celji zdaj nimajo nobenega izprašanega profesorja za sloven-
ščino (!!!), moral bi se poklicati zvedence iz Ljubljane in Maribora. Ko bi
bil obtoženec obsojen, moral bi plačati tudi zvedencem pot in druge stroške.
Kako bi se dala opravičiti taka globa, ktera bi bila nemogoča, ko bi se, kar
je edino pravo tožilo, obravnavalo in sodilo edino na podlagi izvirnika. Taka
globa se nikakor ne dá opravičiti in bi ostala krivica pri najpravičnejši raz-
sodbi.

„Dá, dá, — morebiti kriče c. k. uradniki — mi znamo slovenski,
moramo znati slovenski, ko bi tudi ne hoteli, ali porotniki, porotniki! Tem
je treba prestave!“ Tudi to ni res! V porotnikovi glavi se sodba dela po
istih psihologičnih postavah in pravilih, kakor v glavi c. k. uradnika. Kar
ima porotnik manj predsodkov, ima morebiti manj izobraženja, večidel vsaj
manj juridične vednosti. Ravno zaradi tega se mora porotniku tožena zadeva
predložiti jasna, nepokvarjena, čista, in če je že za učenega sodnika prestava
samo senca, je za porotnika še slabše kakor senca. Ako hoče porotnik so-
diti po svojem in ljudskem pravnem prepričanju, ne sme se njegovi sodbi
prejudicirati z nobeno stvarjo, torej tudi ne s prestavo. Res nekteri celjski
porotniki ne znajo slovenski, a temu je lahko pomagati: Ako je volilna ko-
misija storila svojo dolžnost in menda jo je storila, potem je izbrala samo
„može, ki so po svoji razumnosti, poštenosti, pravnem mišljenju in značajnosti
za porotnike posebno sposobni“ (§. 9, por. post.) V tem obziru so torej vsi
porotniki enako vredni in sposobni. Če je drž. pravdniku res za to, da se
pravica vrši na vse strani, ne bo zbiral med porotniki onih, ki so morebiti
po njegovem mnenju politični sovražniki obtoženca, ampak izbral bo
tiste, ki imajo poleg zgoraj navedenih lepih lastnosti še
ono znanja slovenskega jezika — in takih je v Celji do-
volj! Brez predsodkov torej gre brati in izvrševati porotno postavo in
stvari se bo bolje koristilo, kakor z ordonanco, ktero je izdal celjski pred-
sednik ondodnemu županu, o kateri bomo pa pri drugi priliki govorili. Brez
predsodkov in z dobro voljo je treba izvrševati porotno in postavo gledé je-
zikove ravnopravnosti, potem se bo ustrezalo na vse plati, in potem bo
prišla postavost in pravica zopet v čast in veljavo. Kakor pa se dandenes
že godi sem ter tje, žalostni se skladamo z grškim modrijanom, ki je na
vprašanje: „Kaj je postava“ prosto odgovoril: „Postava je pajčina; mušico
se v njo zamotajo in poginejo, a óse jo prederó in ubegnejo.“

Slovanska revolucija.

S tem napisom priuša Schuselka v svoji „Reformi“ članek, iz ktereja
nekoliko stavkov svojim bralcem podajemo. On piše:

„Tisti Nemci, kateri že zdaj kriče: slovanska revolucija! kažejo s
tem da gledáje v prihodnost prav vidijo. Po instinktu sledé slovansko revo-
lucijo. Njih slaba vest jih s tem strašilom trpinči. Ti sovražniki Slovanov
vedo, da se bo slovanska revolucija, ako se uname, zoper nje obrnila, njih
veličanstvu konec storila in se nad njimi maščevala. Vest jim očita, da to
zaslužijo zaradi njih ciničnega zasramovanja in psovanja vsega, kar je slovansko
zaradi kanibalističnega sovraštva, s katerim hote vsako slovansko gibanje zatreti.
Oni bi radi vse Slované izrovali iz zemlje proč... Poljakom malo priza-
našajo, ker jih hočejo rabiti zoper Ruse, ker žele, da bi Slovanstvo
med seboj rastrgano bilo, da bi se laglje dalo zatreti... Samo ker Slované

sovražijo in ker se Slovanov bojé, prilizujejo se Nemci Magjarom, dasi nimajo simpatij do njih... Iščejo tudi zunaj naših mej bričev in rabeljnov za Slovane. — Ker Slovane sovražijo in se jih bojé, vežejo se celo s Turkom." Schuselka dokazuje dalje kako ne vredno je to za veliki, izobraženi, svobodni nemški narod in pravi dalje: „Od svobodnih Slovanov se nimajo Nemci in Magjari ničesa bati; le pred sužnji, ki bode vezi pretrgali, naj se tresejo. Ako ne bodo Nemci in Magjari zoper Slovane prejemali delo tlačiteljev, bričev in rabeljnov ne bode slovanske revolucije. Nobeno ljudstvo ne dela revolucije le za igračo, temuč le, kader ne more pritiskanja in tlačenja več prenašati. Ne da se pa Slovanom prenašati, da jih v tej svobodni eri Nemci in Magjari ne spoštujejo, v podložnosti imajo; da so Slovani le material za gospodoželjnost obeh narodov; da morajo v državi le kri in davek dajati. Ne da se prenašati ob Balkanu živečim Slovanom turški jarem. Ne da se prenašati mogočni in ponosni Rusiji, ki vidi kako se njeni sorodniki zasramujejo in zasmehujejo od organov Nemcev in Magjarov.

Če bodo te razmere še dalje trajale, vnela se bo slovanska revolucija, in bode strašna. Magjare po požrla. Slovanje in Nemci pa se bodo mesarili, pa ne razmesarili... To bo slovanska revolucija, ktere bo kriv napuh Nemcev in Magjarov."

Govor poslanca Hermana

o direktnih volitvah v 14. seji 11. oktobra.

(Konec.)

Tudi ne morem razumeti, zakaj so si ustavoverneži v glavo vgnali, da hoté s svojimi nasprotniki, resastimi Čehi, črnimi Tirolci, ščetinastimi Slovenci, in kakor so nam še drugih pridevkov natvezli, vkup sedeti v enem zboru, in če vsemogočni oče v kratkem ne naloži težkega kamenja na te ustavomogotce (verfassungsgewaltige), bodo še zemljo, morje in nebo seboj potegnili in v zraku razprašili.

Zdaj hoté še zgodovinsko samostojnost kronovin in dežel pomešati v svojo zmes, zgodovinsko samostojnost, ki je edino poroštvo ustavnim svobodinam, potem pa bi radi po bankrotu, kateri je centralizujoče načelo povsod v Evropi zadel, vpeljali še hujšo centralizacijo; zdaj ko ljudstvo že zaradi samih volitev ne vé, pri čem je, hoté zopet posebne volitve ustrojiti. Pri tem Vam ne bomo pomagali, in če se državni zbor zavoljo svoje notranje neresničnosti in zavoljo svojih osebnosti ne more z mesta ganiti, ne čutimo se poklicane segati mu pod pazduhe. Če delate za svojo domačo potrebo postavite, h katerim narodov niste povabili in s katerimi narodi niso zadovoljni, pustite se pod razvalinami svojih lastnih pridelkov pokopati, mi Vam ne bomo na pomoč hiteli. Podvojite število državnih poslancev. Kaj ste s tem dosegli? Nič. Vse eno je končno, naj en sam ali pa dva ducenta kontumacirata Čehi. —

Vpeljite neposredne volitve po demokratičnem načelu s pravičnim volilnim redom, in domnevajte, kar pa ni misliti, da bodo potem vse dežele in vsi narodi volili, pa si sestavite državni zbor, v katerem bodo imeli opozicijski 3/4 glasov, in prva naloga tega državnega zbora bo, da razruši ustavo. Nimate drugega na izbor, kakor: ali si z umetnimi neustavnimi pripomočki skušate ohraniti ravno tako umetno večino, ali pa se odrecite svoji ustavi. Mi ne moremo nič za to, da je vlada pomanjkljivo vzhodno državno polovico, pomanjkljivo zlasti Erdeljsko, sklicala v takimenovani redni državni zbor in da je vlada sama preklicala februarski statut; da je ta februarski statut ipso facto zgubil veljavo in pomen, ko se je priznalo ogersko državno pravo in se napravila sprava, in da so vsi zbori, ki imajo ta statut za podlago, da je državni zbor in da so vsi deželni zbori nezakoniti in nepostavni zbori, čijih sklepi, kot taki, nimajo nobene ustavne veljave in nobene pravne moči. Mi ne moremo nič zato, da vse navskriž visi, in iz teh homatij pelje samo ena pot, namreč, da se ustava še enkrat sistira in da se povrnemo k smislu oktoberske diplome.

Narodi pač več ne dopuščajo, da bi jih dunajski centralisti tlačili in jim pri tem še zabavljali; na Dunaji ne umó vladati in z načinom, kakor se dandenes gospodari, ne sme se Avstrija pokazati v nobeni pošteni družbi. (Živahen nemir in sikanje.) Deželni glavar: Gospoda govornika moram k redu poklicati; jaz sem se hotel temu izogniti, ali ta izrek jo že predaleč segal. Klic k redu ima nasledek, da zgubi govornik besedo in se vsede. Besedo dajem Nj. magnificenci g. dr. Schenkelnu. Po besedi dr. Schenkelnu: Deželni glavar: Gospod poslanec Herman ima besedo (nemir). — Poslanec Herman govori dalje:

Jaz moram vendar svoj govor končati! Predgovornik je tako govoril o kmečkem ljudstvu, da mislim, ka ga on pozna samo s katedra in ka ni nikdar med njim živel; temu, kar je on govoril nasprotujem z besedami angleškega nacionalnega ekonoma, ki je rekel: kmečko ljudstvo je devetkrat pametnejše, nego malomestni obrtnik, če tudi kmečko ljudstvo ne zna tako govoriti, in jaz mislim, da kmečko ljudstvo že tudi toliko razume, kakor graško ljudstvo, če se zbira v puntigamski pivnici (veselost).

Ali ker se mi je nit prestigla, nisem mogel povedati, kaj hočemo; posredno se sicer že iz mojega govora vidi, da ničesar nočemo, t. j., da nočemo nobenega državnega zbora. Pa hočemo staviti tudi pozitivne nasvete: Mi pošljemo, če Vam je tako prav, svoje poslance iz deželnih zborov za obravnavanje državoskupnih zadev v deželno zbornico (länderhaus) na Dunaj, s svojimi drugimi zadevami pa bomo lepo doma ostali in se zedinili v več skupine (grupe), da bomo mogli prenašati pomnoženo avtonomijo. Že po oktoberski diplomi spada vse delokrožje državnega zbora v področje deželnih zborov; mi nočemo, da bi nas iz Dunaja vedno v okviru kovali; na Pruskem imajo 12 različnih postav o porabi vode, a država zaradi tega nič ne trpi, ravno isto velja gledé srenjskih in šolskih postav. Kaj vé Bukovinec o naših razmerah, kaj vé Vorarlberčan o Dalmaciji, in kar je storil državni zbor, moremo tudi mi storiti; osnovne postavbe si znamo tudi narediti, menda se

nam tudi ne bo skazilo, če bomo hoteli dolgove delati in davke povečavati. —

Našo mnenje je tole: Vseh sedanjih homatiji je centralizem kriv; centralizem je neopravičen, nezgodovinski, narodom vsiljen; le od federalističnega ustroja je upati, da bo pospešil vesel razvoj države. Mi torej mislimo, da je centralizem nemogoč; saj je tudi že na pol mrtev, mi federalisti bomo državo pravno podedovali. Mi smo Vam denes povedali, da hočemo dedinstvo prevzeti in na ta izrek se bomo kasneje sklicovali!

Dopisi.

Iz Ljubljane, 13. nov. [Izv. dop.] Zdaj vsaj ko se decembersko ustavno posloplje že od vseh strani napada, ko se širi in razteza plamen nezadovoljnosti po celi dolgi in široki Avstriji, ko stojé med vsemi zatiranimi narodi naj bolj tlačeni Dalmatinci braneči svojih jim po bogu in človečanstvu prirojenih pravic v kruti borbi z mečem v roki; zdaj vsaj bi se človek nadejal, da bodo odjenjali vladni listi od navadnega hujskanja proti Slovanom. A žalibog ravno zdaj še le najbolj hitijo žaliti nenemške narode, ter teptati z nogami najdražje jim svetinje, širiti nezadovoljnost in množiti sovraštvo med družinami, ki bivajo pod enim in istim podstrešjem, koje vlada ena in ista dinastija. Pa saj čuditi se ni; to je naravno. Kader se bliža huda ura, kader žuga raztrgati in vničiti gnejzda in omrežje žabam povodenj, ki jo vedno napravi nevihta; takrat poskače ta žival na obrežje in reglja, da se razlega čez gor in dol; ta krik je tolikanj večji, kolikanj bliže je hudournik. V prvo vrsto literarnih kreatur sedanje osrečevalne ére spada gotovo „Laibacher Tagblatt“, ki posebno po dokončanih dež. zbora ne zamudi nobene priložnosti, da bi ne metal iskre razprtije in sovraštva med prebivalce tistih dežel, kjer bivajo namešani z drugimi narodi Slovenci. Ker so njegovi patroni le malokrat zmožni nakupičiti neslane psovke na narodove zastopnike v daljših člankih, pisati so jeli v zadnjem času le malo a jako zagrizmene vlomke v svojih „lokal- und provincijal-angelegenheiten“. Žalibog da so jim dale v zadnjem času k temu mnogo gradiva celo naše stare miroljubne „Novice“, ki so raje obrnile meč proti bolj energičnim narodnjakom, nego zavrnile sovražne nam nalive v svojo strugo nazaj.

Že zadnjič omenjeno gasilno društvo je imelo 12. t. m. v Virantovi gostilni občni zbor. Ker ste igrate ondi dve godbi, sešlo se je še precej veselega ljudstva. Govorilo se je veliko, pilo pa še več; posebno g. Doberletovo oratorično zmožnost smo morali občudovati ta večer, ko je dokazoval, da je on edini „fachmann“ o tej stvari v Ljubljani. Dá, g. Doberlet, škoda da je prah že znajden! Kar se tiče našega stališča o tem društvu, želimo mu, akoravno je delo 30. konst. mestnih odbornikov, najbolj vspeh; bojimo se vendar, da se bo na sebični poželjivosti nemčurskega gospodovanja razbilo ravno tako, kakor se je že več blagodušnih zavodov; kajti že smo čuli, da kakor hitro ne bodo prevladovali konstitucionalci, bode odtegnil društvu mestni odbor vsakako podporo. Omeniti pa moramo, da pri požarih ne bo niti ne godbe niti pive niti političnih demonstracij; ne sprejemali naj bi se torej v društvo premladi razmišljeni ljudje, ki nimajo pri ognji ni dostojne hrabrosti ni dobre volje bližnemu pomagati; taki pomagachi delajo navadno le napotje.

V dež. bolnici v Ljubljani leži že kake tri tedne ubog kmet tiste vasi, kjer se je vršil majnika meseca tepež ljubljanskih nemških turnarjev. Nekaj časa je bil zaprt; pozneje pa, ko se je videlo, da ni nič zakrivil, spustili so ga zopet iz ječe in zdaj je po dolgem tuhanji znorel ter prišel v Ljubljano iskat zdravja. Tacega bolnika še naši zdravniki niso imeli. Skoz usta že ves čas ni nič vžil; vlivajo mu po cevki skoz nosnice vsaki tretji dan malo čistega mleka. Sicer je miren; v enomer kleči in povzdiguje roke proti nebu, spregovoril pa še ni niti besedice. Mislili so zapričetka, da je vse to le simulacija in mu skušali s silo odpreti usta s tem, da so mu mpašili nosnice; a pomagalo ni vse nič, prej ko ne bo moral umreti v teh strašnih mukah. O dnevu 23. majnika 1869 se bo nabrala počasi cela zgodovina!

Že je minolo leto in dan, kar je ljubljanski konsistorium brez prošta in še denes se ne ve nič gotovega, kdo bo zasedel ta častni stol. Za pričetka smo mislili, da nihče drug ne bo proš ljubljanski, nego g. d. Zlatoust Pogacar, a zdaj pozvedamo, da ravno ta najbolj zasluženi duhovnik nikakor ne bo prišel do tega. Čuje se, da ga je škof vladi posebno priporočal, pa da se temu vstajalja z vsemi štirimi deželnimi glavarji g. Conrad, češ da je preveč naroden. Tudi g. Conrad ne zamudi nobene priložnosti, da bi si pridobil zaupanje svojih „podložnih“!

Iz Kranja, 9. novembra. [Izv. dop.] Denes so bile tukaj po pretečeni triletni dobi volitve za novi mestni odbor. Stali ste si dve stranki nasproti, kakor povsod na Slovenskem in, kar je bilo že naprej videti, zmagala je nemškutarija. Od vladne strani podpirani so nemškutarji vse moči napeli in že zgodaj začeli agitirati. Sovraštvo, v ktero se je dosedanji jako vrli župan po nekakem ostrem postopanju pri mnogih mestjanih zakopal, je tudi svoje pripomoglo; nekteri gospodje, ki tukajšnje razmere dobro poznajo, trdijo celo, da je to sovraštvo edini vzrok, ka je padla narodna stran, ktere ud je bil dosedanji župan z dušo in telom. Čo je to res, mora se obžalovati, da nekteri mestjani ne znajo razločevati med osebnostjo in občno koristjo. Najbrž pa je vse vkup pomagalo, da je ona stranka zmagala v vseh treh razredih z majhno večino, v drugem razredu samo za tri glasove. Duhovni, razun učitelja verozakonskega na gimnaziji, niso prišli glasovat in s tem solidarnost z narodno stranko lepo skazali. To si bomo zapomnili. Ker me čas tira, Vam tukaj samo še nekoliko fakt navedem. G. Derbič, okraj. glavar, je dobil od deželne namestnije v Ljubljani telegram, naj on in z njim vsi uradniki nikakor ne volijo g. Pirca, dosedanjega župana, zato ker poslal pred kratkim v „Slov. Nar.“ telegram zaradi zedinjene Slovenije. — V večer se znidejo volilci, ki so nemškutarje volili, v neki tukajšnji krčmi in okraj. poglavar, ki je tudi bil zraven, začne svojo prvo napitnico, to se ve po

nemški, tako: „Gospodje, denes je novo solnce nad Kranjem vzšlo“ itd. Ali bi to ne bil lep predmet za „Brenčelina“ ali „Jurja s pušo,“ slikati, kako je ljubo solnce svoj obraz predrugačilo in v novi obliki Kranju se prikazalo. Iz dobrega vira zvem, da hoče g. Pirc zoper volitev enega nemškutarja protestirati, ker nima pravice voliti niti izvoljen biti. K zadnjemu pa še naj povem barbaričen čin, ako ta beseda zadostuje, ene roke, ki bi morala biti roka pravice, pa je postala roka zlodejstva. V Dobravi tri ure od Kranja je ustrelil v ponedeljek žandar 2 kmečka fanta, eden je bil koj mrtev, drugemu je krogla trebuch skoz in skoz predrla. To je bilo na neki gostiji; tanta sta se baje grozila, da gresta nad žandarje in zatorej sta smrt morala storiti. Ali to ni čin, celo enak onemu na Jančjem? Da tako se ljudstvo miri, da se pobija in fizilira, kakor v Dalmaciji. Videant consules; ne quid detrimenti capiat respublica! Kader več zvem o tej stvari, Vam hočem nemudoma poročati. O resoluciji kranjskega deželnega zbora tudi tukaj sodimo, da je udarec v vodo ali „operi mi kožuh pa ne namoči ga.“ — Obžalujemo tudi, da v goriškem deželnem zboru ni več poslancev kakor dva, ki sta prava Slovenca. Živela dr. Tonkli in dr. Žigon.

Iz Velikovca, 10. nov. [Izv. dop.] Med tem ko se je veljavnejši del meščanov spreobrnil spoznavši, da le popolna enakopravnost zamore vrniti mir in red državi, začne surova tropa od nemškutarskega ognja čisto posedena razgrajati, kakor bi bil že jutri zadnji dan. Bajè s pruskimi cunjami odeta surovo napada slovanstvo, da si lih še mej slov. sveta ne pozna. Da kaj pametnega ne ve povedati, si lahko mislimo. Tembolj se spoznava v blatu lažnjivih obrekovanj in gnjusobnega hujskanja. Namesto da bi se s takim rogoviležem na peto stopilo, vpletajo se mirni Slovenci v preiskavo. Da ta popis ni gola izmišljaja, postrežem vam s fakti. Pred nekimi tedni sta dva slov. domorodca P. in E. sedela pri kupici vina in za se slov. pesmi prepevela. Mahoma stopi nek Nemčur, ki hoče biti „dajčbem“ v zvezi z drugim nemškutarjem med-nje ter prepovesta slov. petje. Ni se čuditi, da se Slovenca tej neopravičeni tirjavi nista vklonila. To je velikoske pandure tako razkačilo, da sta začela Slovence za ruske agente psovati in o slov. omiki čvekati. Kdo bi mogel pri takem ravnanju miren ostati, posebno ako se o naših slov. bratih tako nesramno govori. Ali se sme v greh šteti, da se bratje, in ko bi tudi Rusi bili, čislajo in ljubijo med seboj. In glej čudo, kaj se pripeti. Slovenca se strogo preiskujeta in ona dva, ki sta bila vzrok celi nezgodi, se mirno po ulicah pohajkata in si v pest smejeta. — Kdo še zamore naše razmere hvalisati?! Pri teh okoljščinah res smemo severne mužike, dá celo zamurske robe zavidati.

Iz Pervačine, 10. novembra. [Izv. dop.] Tudi v našem goriškem, pol slovenskem, pol pa laškem deželnem zboru sta naša vrla poslanca gg. dr. Tonkli in dr. Žigon vlado odločno interpelirala, kaj meni o zedinjenji Slovenije? Odlóčen je ta korak naših dveh pogumnih poslancev, ter čeravno ju niso ostali osmeri slovenski poslanci podpirali, vendar je ta interpelacija odmevala v prsih vsacega rodoljuba ne samo našega slovenskega Primorja, ampak tudi v vsacem za boljše bodočnost zatiranega naroda rodoljubno bijodem srcu. To našo vročo željo po zedinjenju je izrazilo na šempaskem in biljanskem taboru čez 16000 zbranih taborcev, goriških Slovencev. Slava torej našima vrlima poslancema gg. dr. Tonkliju in Žigonu, da sta v oči vlade to našo pravično željo izustila, ter se s tem otrsela verig malodušnosti in bojazljivosti, kajti mi se popolnoma z njih interpelacijo za združenje mile slovenske domovine vjemamo, ter čeravno zarad rodoljubom dobro znanih vzrokov ni prišla v natančno obravnavo, vendar si smeta gg. interpelanta svesta biti, da sta s tem izrazila želje in hrepenenje vseh svojih volilcev in ostalih rodoljubov. *) Ne bojimo se! Vsaka blaga reč, vsak napredek — in to je tudi omenjena interpelacija — je imel in bo imel sovražnike. Saj sta ona dva le naša naravna človeška prava, katerim se tudi naši protivniki, bodi si Lahi ali Nemci, ne odpovedujejo, zahtevala, ter tako smo s tem tudi mi primorski Slovenci položili na temelj združenja Slovenije vsaj en kamenček, okoli kojega hočemo zidati, ter pri tem, da pridejo vse pokrajine pod eno streho združene Slovenije, ko naše novo politično društvo „Soča“ krepko sodelovalo. Čeravno omenjenih dveh vrlih poslancev predložena interpelacija ni našla prvokrat potrebne podpore in zaželenega odmeva v deželnem zboru, vendar se od njih poguma nadjamo, da jo o priliki druge sesije našega zbora ne bosta pozabila, marveč da jo bosta z združenimi močmi vseh drugih slovenskih poslancev zopet odločno, pogumno na dnevni red spravila, ter ne pred mirovala, dokler se nam to naše blagostanje in obstanek zadevajoče bistveno vprašanje ugodno ne reši. Nič ne dé, ampak radujmo se, kadar čujemo rezanje in krahót iz nasprotnega tabora, ker to je znamenje, da živimo, rastemo in v nadsobni politiki in omiki napredujemo. To naj tudi naša slavna poslanca pri težkem poslu slovenskih poslancev spodbuja, čedalje pogumneje, brez ikakvega ozira ali bojazni, trdneje stopati k cilju, nam od večne pravice odločenemu; kajti po tej edino pravi poti bomo vselej slovenski volilci in vsi pravi rodoljubi hodili. Udje smo nekdanj toliko slavne Avstrije, ktere zvezda je pa v poslednjih časih zlo otemnela, kajti nezadovoljni in neenakopravni narodi ne morejo nikdar proste in krepke države načinjevati. Tudi mi Slovenci, čeravno do sedaj razcepkan, v narodni omiki in napredku toliko zatiran narod, vendar v svojem bitju še vedno krepke in nepopačen, bodemo „ako nam visoka vlada v narodno celoto se združiti dovoli, med stebri, na kterih bo stalo svetišče ustavne svobode, cvetečega blagostanja, nevklonjene moči in vzajemne ljubezni med vlado samo in drugimi narodi, ter nepremagljiv nasip proti nenasilljivemu laškemu molohu. Spominamo se tedaj, zavedujmo se vsi Slovenci tega svojega slavnega po boljšem blagostanju hrepenečega posla in zlo važnega poklica, kajti tu nam gre za obstanek našega le 1 1/4 milijon broječega naroda, ki je le vejica na velikem

slovanskem drevesu. Krepko pa pogumno, brez ozira niti na desno niti na levo, stopajmo naprej po poti, ktero sta nam naša neprestrašena poslanca in vrli slovenski poslanci v štajerskem zboru odkazali, da bomo uvrstjeni med resnično svobodne narode po nesrečnih vojskah in dualizmu hudo omajene Avstrije, ter nič nas naj ne strašijo zavratne pušice, ki letijo na naše ubogemu zatiranemu narodu služeče prizadetje iz tabora naših zagriznenih večnih sovragov. Dosegli bomo svoj namen, ker je pravičen, ker ga pravilcoljubni, učeni in rodoljubni naši poslanci, tu v goriškem, (kranjskem in) štajerskem zboru podpirajo, in ktereга bomo še na prihodnjih taborih čedalje bolj odločno vkupno zahtevali. Lepa bo naša bodočnost, ker bo postavljena na podlago naših poslancev in vsega slovenskega po boljši prihodnosti in zagotovljenemu obstanku hrepenečega naroda. Lep in ponosen bo po dovršenju mile Slovenije spomin na naše prve rodoljubne poslance; hvaležnih src bodo romali naši potomci na grob tih, ki so prvi za združenje Slovenije vlado interpelirali, na zborih in taborih jo odločno zahtevali, pa tudi imena naših izdajalcev ne bodo zbrisana iz spomina! Slava naj tedaj doni iz vseh rodoljubnih src našima vrlima gg. dr. Tonkliju in dr. Žigonu! Bog Vaju živi „još mnogaja ljeta na diku in slavu našega naroda!“ —

Politični razgled.

Cesar bode, kader se vrne iz vzhoda, našel jako resen položaj v državi — pravi „Warrens Wochenschrift.“ — Treba bo, da takoj krona poseže v delo. Razpor v notranjem je že tako visočino dosegel, da so vsi pomoški zastoj, s kterimi bi se po navadni poti mogel ta razpor odpraviti. Ministerstvo je sestavljeno samo iz voditeljev ene same narodne stranke. Nastopek tega je, da vsi elementi prebivalstva, ki se ne štejejo k oni stranki, sovražni nasproti stojé ne samo ministerstvu, temuč tudi državi.

Ministerstvo se zdaj že ves teden posvetuje, kakov naj bo cesarjev prestolni govor. V tem govoru misli ministerstvo že naznaniti svoj predlog o Kolumbovem jajci neposrednih volitev. Ministerstvo si baje te volitve misli tako, da bode „prihodnji državni zbor“ imel še enkrat t.liko poslancev (406), kteri ne bodo voljeni iz deželnih zborov, temuč vsaka skupina (velikoposestniki, meščanje, kmetje) voli še enkrat toliko državnih poslancev, kakor jih do zdaj spada na posamezno deželo. Tako poroča „N. fr. Pr.“ organ Giskrov, pa pristavi zraven da je ministerstvo v tem vprašanji needno, ker so Taaffe, Berger in Potocki zoper vsako reformo volitev za zdaj.

Gališki deželni zbor je bil 13 t. m. končan z navadnimi ceremonijami. Tako je zdaj v Avstriji konec vsem 17 deželnim zborom in parlamentarni mir kraljuje nad znotraj razrovano Avstrijo. Ustavoverci, kterih je deželnih zborov strah, lahko se oddehujejo in čakajo, kedaj se bo začela zopet vrtni mašina državnega zbora. — Pred svojim koncem je poljska večina še nekaj hvale vrednega storila: bila je Rusinom pravična in dovolila rusinskemu gledišču 3000 gld. podpore. V prešnjih letih niso Poljaki „moskvičanskim“ Rusinom ničesa dovolili. Upajmo da je to prvo znamenje, ka se sorodni plemeni v Galiciji pobogajo.

Hrvaški poslanci na peštanskem zboru, mameluki kakor jih je enacih povsod, ki ne vedó kaj bi radi, so zdaj že vse križem med seboj v razdoru. Nekteri so Pešto zapustili, da bi se pri bogu očetu Rauchu posvetovali, kaj naj delajo in rekó, da vlada nič ne poreče, in da bi izprosili kazen vsak za svojega nasprotnika.

Iz Dalmacije se piše v vladni dunajski list, da je minister ukazal, naj se §. 19 drž. osn. post. v Dalmaciji gledé šol tako uresniči, da bodo že leta 1869/70 dve gimnaziji (v Senji in Dobrovniku), dalje dve realni gimnaziji (v Šibeniku in Kotoru) postale učilišča s slovanskim učnim jezikom.

Z dalmatinskim uporom ne gre nič kaj za vlado po sreči naprej. Kar so vladni listi pisali, da se je Župa vsa podala, ni menda pol resnice. V „Pol.“ piše nek Slovan iz Zadra, da imajo uporniki še vedno trdnjavo Stanjevič v rokah. Tudi vasi Pobori v Župi vojska ni mogla premagati. Uporniki so tam utrjeni in se branijo s puškami in dvema kanonama. Vojska ima od nekterega časa toliko ranjenih in mrtvih da si povedati ne upajo. V Kotoru je polno gledališče, polna kazina in polna čitalnica ranjenih. Mnogo jih odpeljejo v Dobrovnik in vse, ktere je dalje prepeljavati mogoče, v Trst. — V Župi, o kteri so govorili, da je v rokah vojske, so ravno te dni napali uporniki vojske pri trdnjavi Kosmač, in jih več pobili. Uporniki lastne hiše zažigajo pa se zbirajo v barih, kar ne kaže, da bi se mislili udati. — 6. nov. so vojaki obesili tri uporne kmete po imenu Župčević, dva stara 20eden 36 let; dva sta brata, eden njima bratranec. Umrli so vsi trije korajžno, kakor junaki. — Še slabše s cesarsko vojsko stoji stvar v severu v Krivošiji, ki je gorata in skalnata zemlja, in kjer je punt najprvo krvavo glavo na dan pokazal. General Auersperg je poslal Krivošijancem pismo, naj se podadé. Odgovorili so na to pismo s tem, da jih je veliko o polnoči z gor prišlo in napadlo vojske na prednji straži pri mestu Rizanaj. S kanoni jih je mogla vojska nazaj zagnati. General Auersperg misli zdaj v sredo Krivošij udariti. Da bo tam krvav boj, to je gotovo, ker nemški listi poročajo, da se svojih skalnih zavetij se en upornik, ki zna čez pečine skakati kot srna, z dobro puško ustavlja lahko dvanajsterim vojakom, ki niso takega boja vajeni in kraj slabo poznajo. Ker je huda zima, zbole-vajo vojaki če dalje bolj. V „N. fr. Pr.“ se piše, da je zdaj že 300 vojakov zbolelo, če se ne računui mrtvih in ranjenih. — Uporniki imajo to pravilo, da se v velike bitve ne podadé, temuč se umaknejo, pa udarijo tačas, kader zavohajo, da jim bo dobro izteklo. Po tem tacem se ne ve, ali bo boja pred spomladjo konec. Dunajski listi silijo, naj se brž več vojske pošlje v Dalmacijo, naj se ostro ravna, da se upor zaduši. „Pol.“ na to pravi, in resnica je jasna: „Nobenega strela bi ne bilo v Dalmaciji treba, ko bi se bilo pohlevnim željam Bokeljev ustreglo; zdaj, ko v potokih teče kri, ko cele vrste vasi po-

*) Temu je očiten dokaz zaupnica, koju so ravno te dni prebivalci prvačke in donbrške županije enoglasno podpisali, in ktero Vam bode brž že drugi dopisnik od besede do besede pisano poslal. Nadjamo se, da tudi druge županije ne bodo v tem zaostale.

žigajo, zdaj mislijo dunajski gospodje, da bi bila slabost, ako bi storjen greh popravili. In ker ga popraviti nečejo — za to (pravijo) dalje streljati, še več 1000 vojakov v pečine vreči, še dalje stotine ljudi v smrtno nevarnost staviti.“ — Kako naša cesarska vojska in njeni poveljniki ravna jo z ubogimi uporniki, naj kaže ta-le dogodka. „Pred bojem pri Ledenicah so vojaki videli kmeta, ki je s svojo materjo vred samo znamenje dal svojim rojakom, da vojska pride. Vojaki so kmetovo mater pri tisti priči ustrelili, kmeta vjeli in bil je obešen“. Potlej pa nemški listi vpijejo še, kako surovi so in grdo ravna jo uporniki!

Tirolski cesarski namestnik Lasser je poklican na Dunaj, da bi ministerstvu razložil, kako politično mišljenje in gibanje je na Tirolskem.

Italijanski kralj je od svoje bolezni zdaj toliko okreval, da se brez skrbi oddahnejo vsi, katerim je bila po njegovi smrti mogoča italijanska revolucija in republika velik strah naredila.

Na Španjskem so v Kadiksu zaprli škofa iz Kube, kateri je bil prinesel karlistični stranki denarno pomoč.

Razne stvari.

* (Jenkov spomin). Kot osmošolec je ranjki S. Jenko v tako imenovanih „Vajah“ zapustil to-le nenatisneno pesmico, ki se nam zdi tako primerna sedanjim časom, da jo tu priobčujemo vso. Pesmica ima naslov: „Naša dela“ in se glasi:

„To je, da poslopja Slovencem je treba,
Pa sekati kamenja nam manjka moči,
Pomagati zna si, kdor publa ni beba,
Modrosti nevedne sosede uč.
Rezljaje napravlja si brune lesene,
Napravlja nam ž njimi poslopje lepo;
Trpele s'cer večno ne bodejo stene,
Pa saj tud' on vekomaj živel ne bo. —
Da lé med igračo kaj deščice imamo,
Mar malo nam zanje je, ko doigramo.“

* (Kako Anastazij Grün o našem poslancu g. M. Hermanu sodi). Iz Brežic nam eden naših prijateljev piše to-le sodbo, ki utegne v obče vse občinstvo toliko nemško, kakor domače zanimati. Tukajšnji g. dr. D., eden naših najodločnejših političnih protivnikov, pripovedoval mi je pretekli teden, da je na gradu Turnu obiskal grofa Antona Auersperga,

ki se je začel ž njim precej o graškem deželnem zboru razgovarjati in najpoprej o g. Hermanu, katerega ni mogel nikoli prehvaliti. Anastazij Zelenec je rekel: Brezdvombeno je Herman eden najženjalnejših, ako ne celo najženjalnejši poslanec vsega zbora, — vse kar on govori, je tako izvirno, iznenadljivo (überraschend), tehtno in globoko premišljeno, da ga človek nehoté z največjo pozornostjo posluša in se mu včasih kar zadosti načuditi ne more. Le škoda da v govoru njegov glas ni primeren njegovim duševnim zmožnostim. Tudi njegovo interpelacijo o zedinjeni Sloveniji — nadeljuje Auersperg — sem z največjo pazljivostjo bral in reči moram, da je od konca do kraja z velikim talentom pisana, sem ter tje pa ima tako ženjalne stavke (passus) in prelaze, da čitatelj nehoté prestane in premišljevali začne. — V obče je Anastazij Zelenec v razgovoru z g. dr. D. zmerom Hermana sam od sebe precej v govor vpletel in ga ni mogel nikdar dosti prehvaliti. Seveda je na koncu kritike pesniški grof vselej pristavil: v resnici škoda za to ženjalno glavo, da se je tem nedosegljivim in nepraktičnim slovenskim utopijam in fantomom posvetila! — G. dr. D. mi je dal naročito dovoljenje, da smem to sodbo v „Slov. Nar.“ priobčiti. — Kaj pravi k tej kritiki g. dr. Toman, ki je rekel o Hermanu, da je političen norec; kaj rečejo drugi ljubljanski prvaki, ki so se Hermanovi krasni interpelaciji porugljivo posmehovali! Kaj? —

* (Kako misli neka žena o ženskej emancipaciji). Američanka, Miss Ema Webb ni dolgo, kar je v Brooklynu govorila o „pravem ženskem vitemstvu.“ Rekla je: „ne vém, ali bi mogla videti kaj soprnejšega, kaj gadnejšega od moža, kateri se izkuša pobabiti, če ni soprnejša žena, ktera bi rada moževála. Take duševne, pravne in poľlicne zmote so vselej naravi protivne, ter če niso porojene iz neumnosti, tedaj izvirajo iz pokaženosti. Nežna, krotka, prepričalna sila ljubeznjivosti daje ženam tisočkrat več moči, s katero prevérijó trdo možko srce, nego vsi dokazi krepkodušnih, ali bolje povedano, krepkojezičnih žén, ktere se zdaj po svetu šopirijo. — V družbi je srdite žene jezik tako brez moči do moža, kakor je nasméh ljubezni in skromnosti vsegamogočen. Žena možu vsaj toliko gospoduje, kolikor mož ženi. Vesoljni svet ga nima krepkejšega vladarja od žene, ako hoče. A treba je, da gospoduje s krotkostjo in ljubeznjivostjo. Hoté li žene dobiti še večjo oblast, nego jo imajo že zdaj, ko je malo ne brez meje? Do te oblasti jih ne povzdigne udeleževanje javnih zborov, nego z njim utegnejo izgubiti še to, kar že zdaj imajo. Z volitvenim listom ne bode žena možu nikoli tako zapovedovala, kakor mu zdaj s čarobno žensko ljubeznjivostjo. Samo ena izobražena, skromna, žrtvujoča žena domá, če se jej podá prilika, ima več učinka na zakonodavstvo svoje dežele, nego deset tisoč učenih ženščin, ktere v zborih dušek dajejo svojemu srcu.“ — Miss Ema Webb je resnico bolje zadela, nego vsa druga, o tej stvari pevajoča in modrujoča Evropa in Amerika.

Zadnje manufakturno blago,

kar ga še imamo, namreč:

blago za obleke, barhenti, zimske rute,
suknina, jopiči in plašči,

razprodaja se za vsako ceno v

prodajalnici dunajskega blaga,

SCHNEIDER & BETTELHEIM,

gosposke ulice št. 113 v Mariboru.

Najbolje, pa najceneje blago!

Zaloga dunajskih oblačil za moške in
ženske

(gosposke ulice št. 113 v Mariboru)

prodaja, ker se bo ta kupčija opustila, vse svoje blago ceneje,
kakor je z izdelavanjem vred veljalo.

Cena:

Zimske suknje, poprej 30—40 f., zdaj le 15 do 22 f., najlepše.

Zimske hlače, poprej 9—14 f., zdaj le 5 f. 50 do 8 f.

Lahke gorénje suknje, poprej 15—20 f., zdaj le 8 do 12 f.

Črne salonske suknje, poprej 20—26 f., zdaj le 10 do 18 f.

Črne hlače, poprej 8—12 f., zdaj le 6 do 8 f.

Brezrokavniki (gilets), poprej 3—6 f., zdaj le 2 f. 50 do 4 f.

Otročja oblačila neverjetno cenó.

Za gospóje:

Črne kosmate janke, po 3 f. 20 kr. in draže, črni kosmatí plašči, po 7 f. in više, plašči za dež, nepremočljivi 9 f. in več.

Častito občinstvo prosimo, naj se samo prepriča,
da je temu res tako.

Spoštljivo

Schneider & Bettelheim.

Dr. DRAGOTIN BREZNIK,

odvetnik v Ptuj,

naznanja, da ima pisarno v svoji hiši, br. 89 na trgu.

(1)

Nova kupčija

v Mariboru.

Podpisana si dovoljujeta s tem naznanjati, da sta

materijalno, specerijsko

kupčijo z deželnimi pridelki,

ktero je do zdaj imel gosp.

FRANZ SCHERBAUM

na velikem trgu na oglu stolnih ulic,

kupila in priporočata svojo dobro razbrano zalogo okusnega **kafeta**, najboljšega rafiniranega sladkorja [cukra], najboljšega miznega, jedilnega, ográičnega in lanenega olja, najboljšega ameríkanskega petroleja, raznovrstnih dišav in južnih sadežev itd. po kolikor mogoče nizki ceni.

V Mariboru 14. oktobra 1869.

Spoštljivo

(2)

Fontana & Grillwitzer.

Jože Jamnik,

mlinar iz Slape

naznanja kupčijskim prijateljem, da sta bila Jože ino Ana H., katera sta ga obdožila ponaréje javnih upnih listov, 28. kimoveca 1869 od c. k. sodnije ptujske prestopka razžalitve na poštenji dolžna spoznana ino v zapor na 14 dni obsojena.